

Отъ улицата се дочува музика, свири Джазъ-бандъ.

Той погледва роклята ѝ, която за пръвъ пжтъ съгледва и промѣня лице.

Тя. Защо тъй?..

Той. Защото азъ помня, а ти забравяшъ!

Тя. (Приструвайки се, че не се досѣща).
Какво?

Той. Ти обеща, че рокляла...

Тя. (Дяволито). Слушай, Живко. Не е вината у мене... Шивачката.

Той. Шивачката!

Тя. Думамъ ѝ: колкото е възможно по дългичка да бжде...

Той. Да вѣрвамъ ли?

Тя. Вѣрвай ми, Живко. Казахъ ѝ, а тя се мръщи: не мога, казва да си подбия клиентелата! Казва, ако я направи по-дълга, всѣки който ме виде, ще каже, че шивачката нѣмала вкусъ.

Той. Ти можеше да я увѣришъ, че нѣма да казвашъ коя е шивачката.

Тя. Какъ може!..

Той. Та ти всѣкога ли казвашъ кого си срещнала, напримѣръ по царя или въ сладкарницата и прочие...

Тя. Хайде сега пжкъ друго!

Той. Че не е ли тъй?

Тя. Та бивали следъ петгодишенъ браченъ животъ да бждешъ тъй ревнивъ!

Той. Който обича — той ревнува.

Тя. Но ти не се ли убеди, че азъ...

Той. (Колкото тя му припомня нейната вѣрностъ — толкова нѣщо го обзема и почва да блед-